

Sygn. akt I DSK 1/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący)

SSN Jacek Wygoda (sprawozdawca)

Ławnik Łukasz Berezowski

Protokolant Justyna Jarocka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego Marka Suchockiego ,
po rozpoznaniu w dniach 5 grudnia 2018 r., 11 stycznia 2019 r. sprawy P. R. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej we W.,

obwinionego o to, że:

1. w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W. prowadził pojazd mechaniczny marki M. nr rej. [...] w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, o stężeniu co najmniej 0,6 ‰ alkoholu etylowego we krwi, przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.);
2. w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W., wykonując obowiązki służbowe związane z występowaniem w tym dniu w charakterze oskarżyciela publicznego przed Sądem Rejonowym we W. II Wydział Karny, znajdował się, co najmniej w stanie po użyciu alkoholu, w następstwie czego zarządzona została w sprawie II K [...] przerwa celem przeprowadzenia badania stanu jego trzeźwości, przez co uchybił godności urzędu prokuratora,

tj. o czyn z czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.)

ORZEKA:

I. uznać obwinionego P. S. – prokuratora Prokuratury Rejonowej we W. winnym tego, że: w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W., wykonując obowiązki służbowe związane z występowaniem w tym dniu w charakterze oskarżyciela publicznego przed Sądem Rejonowym we W. II Wydział Karny, znajdował się w stanie nietrzeźwości, w następstwie czego zarządzona została przez Sąd w sprawie II K [...] przerwa celem przeprowadzenia badania stanu jego trzeźwości oraz zaistniała konieczność przybycia na rozprawę innego prokuratora, przez co uchybił godności prokuratora, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) i na podstawie art. 137 § 1 i 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) wymierza karę nagany;

II. uznać obwinionego P. S. – prokuratora Prokuratury Rejonowej we W. winnym tego, że: w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W. w godzinach pomiędzy 8:30 a 10:20 prowadził pojazd mechaniczny marki M. nr rej. [...] w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, o stężeniu alkoholu etylowego we krwi oscylującym od 0,7‰ (moment rozpoczęcia kierowania pojazdem) do 0,5‰, (moment zatrzymania przez patrol policji) przez co uchybił godności prokuratora, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) i na podstawie art. 137 § 1 i art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) wymierza karę wydalenia ze służby prokuratorskiej;

III. na podstawie art. 170 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) orzeka za

czyny opisane w pkt I i II karę łączną wydalenia ze służby prokuratorskiej;

IV. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) określa, że koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2018 r. do Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej trafił wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej prokuratora P. R. S. z Prokuratury Rejonowej we W. obwinionego o to, że w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W. prowadził pojazd mechaniczny marki M. nr rej. [...] w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, o stężeniu co najmniej 0,6 ‰ alkoholu etylowego we krwi, przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j., z późn.zm.) zwanej dalej prawem o prokuraturze oraz o to, że w dniu 28 kwietnia 2016 r. we W., wykonując obowiązki służbowe związane z występowaniem w tym dniu w charakterze oskarżyciela publicznego przed Sądem Rejonowym we W. II Wydział Karny, znajdował się co najmniej w stanie po użyciu alkoholu, w następstwie czego zarządzona została w sprawie II K [...] przerwa celem przeprowadzenia badania stanu jego trzeźwości, przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 prawa o prokuraturze.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 28 kwietnia 2016 r. w godzinach porannych w Prokuraturze Rejonowej we W. odbyło się spotkanie dotyczące obsadzenia wokandy do sprawy o sygn. akt II K [...] mającej rozpocząć się w dniu 28 kwietnia 2016 r. o godzinie 9:00 w Sądzie Rejonowym we W.. W spotkaniu tym uczestniczyła Prokurator Rejonowy we W. – R. J.-M., prokurator P. S., prokurator K. S. i prokurator J. A.. W wyniku rozmowy ustalono, że wokandę tę obsadzi prokurator P. S.. U żadnego z uczestników spotkania wygląd prokuratora S. nie wzbudził jakichkolwiek podejrzeń co do jego stanu trzeźwości lub stanu zdrowia. Sam prokurator S.

nie skarżył się też na złe samopoczucie, nie chciał jednak wziąć udziału w wokandzie z uwagi na nieznajomość akt sprawy i nowej procedury karnej zakładającej kontrydiktoryjność postępowania. Po spotkaniu prokurator S. pojechał z siedziby Prokuratury Rejonowej we W. do Sądu Rejonowego we W. swoim samochodem i stanął na korytarzu przed salą [...] celem udziału w charakterze prokuratora w postępowaniu o sygn. akt II K [...], mającej rozpocząć się o godzinie 9:00. Przechodzący tym korytarzem sędzia J. K., który to miał prowadzić sprawę o sygn. akt II K [...], zauważył dziwne zachowanie i wygląd oraz niechlujny ubiór prokuratora S. (k. 88, k. 852).

Po wejściu do sali sędzia polecił protokolantce D. A. opuszczenie sali i przywołanie prokuratora S.. Prokurator S. wszedł wówczas do sali. Będący już tam sędzia J. K. wyczuł od prokuratora S. woń alkoholu. Na zadane przez sędziego pytanie czy „pił i kiedy pił”, prokurator S. początkowo zaprzeczył, jakoby spożywał wcześniej alkohol, następnie jednak przyznał, że „pił alkohol dnia poprzedniego” (k.88, k.852).

Sędzia J. K. zalecił prokuratorowi S. znaleźć sobie zastępstwo na rozprawie, gdyż w stanie w jakim się wtedy znajdował nie mógł on uczestniczyć w rozprawie. Prokurator S. zadzwonił do prokurator M. K. z prośbą o zastąpienie go z powodu jego złego samopoczucia. Prokurator K., po zgłoszeniu tego faktu swojej zwierzchnicze uzyskała zgodę na zastąpienie prokuratora S. na tej rozprawie i udała się do sądu. W międzyczasie sędzia K. skontaktował się telefonicznie z Prokuratorem Okręgowym we W. – J. P. i z prokuratorem A. K. powiadamiając ich o swoich podejrzeniach co do stanu trzeźwości prokuratora S. (k.88, k. 852-853).

W wyniku konsultacji telefonicznych powiadomiono Komendę Miejską Policji we W., uzgadniając z Komendantem, że w sądzie zjawi się patrol dysponujący sprzętem sprawdzającym zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Kiedy patrol dotarł do sądu nie zastał tam już prokuratora S., który to już wcześniej opuścił sąd wychodząc wyjściem prowadzącym na wewnętrzny parking sądu (k.88-89, k.852).

Następnie około godz. 10:20 patrol Policji w składzie dwóch funkcjonariuszy – P. A. i M. K., pełniący służbę w okolicy sklepu „N.” przy ul. P. we W., otrzymał nadany drogą radiową komunikat o możliwym poruszaniu się pojazdu marki

M. numer rejestracyjny [...], osoby w stanie nietrzeźwym, z poleceniem podjęcia stosownych działań. Niemal natychmiast po wysłuchaniu komunikatu funkcjonariusze zauważyli wskazany pojazd wjeżdżający na parking sklepu „N.” przy ulicy P. we W.. Po zatrzymaniu się tego pojazdu, funkcjonariusze podeszli do niego i poprosili kierowcę kierującego pojazdem o poddanie się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W pierwszym pomiarze przeprowadzonym o godzinie 10:20 wynik badania wykazał 0,28 mg/l w wydychanym powietrzu. Czynność badania powtórzono jeszcze dwukrotnie w około 20-minutowych odstępach. Badanie przeprowadzone o 10:39 wykazało 0,26 mg/l, zaś kolejne z godziny 10:50 0,24 mg/l w wydychanym powietrzu (k.38). Osobą kierującą pojazdem okazał się być P. S., który wylegitymował się funkcjonariuszom Policji legitymacją prokuratorską. Dokonującym kontroli trzeźwości funkcjonariuszom policji P. S. oświadczył, że wypił „2 piwa” (k.39-40). O powyższym fakcie funkcjonariusze powiadomili oficera dyżurnego Policji, a ten poinformował o tym swoich zwierzchników (k. 46-47, k. 49-50, k. 847-848, k. 848-849).

W toku dalszych wydarzeń na miejsce czynności przeprowadzonych z P. S. w przeciągu 15 minut przybyli przedstawiciele Policji: Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego – P. J. KMP we W. oraz Zastępca Komendanta KMP we W. – M. E.. Pojawili się tam również Prokurator Okręgowy we W. - J. P., a także Prokurator Rejonowy we W. - R. J.-M. wraz ze swoim zastępcą prokuratorem K. P. (k. 46-47, k. 49-50, k.133-134, k. 847-848, k.848-849, k.849-850).

Obecni na miejscu następnie udali się wraz z prokuratorem S. do Szpitala Miejskiego przy ul. W., gdzie P. S. dwukrotnie pobrano krew. Pierwszy raz o godzinie 11:30 i kolejny o 12:30. Badanie pobranej od P. S. krwi przeprowadziło Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w [...]. W wyniku tego badania w próbce krwi z godziny 12:30 stwierdzono obecność alkoholu w ilości 0,31‰ (k. 31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody zeznania świadków: funkcjonariuszy policji P. A. (k.46-47, k. 135-136, k. 847-848) i M. K. (k. 49-50, k. 137-138, k. 848-849), z Komendy Miejskiej Policji we W., sędziego J. K. (k. 102-105, k. 87-90, k. 852-853) i protokolantki D. Ś. (A.)

z Sądu Rejonowego we W. (k. 345-346, k. 851), prokurator J. P. (k. 133-134, k. 850), a także prokurator R. J.-M. (k.106-110, k. 84) i prokurator M. K. (k. 130-132, k. 91-93, k. 853-854), nadto prokurator K. S. (k. 118-120, k. 855), prokuratora J. A. (k. 347-348, k. 856), prokuratora A. A. (k. 341-342, k. 856-857) z Prokuratury Rejonowej we W..

Sąd oparł się również na dowodach z dokumentacji policji związanej z poddaniem badaniu P. S. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 38-39) i opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w [...] (k. 27, k. 31) i Katedry Medycyny Sądowej [...] (k. 180-181, k. 185-187). Z ekspertyz tych wynika, że po przeprowadzeniu badań krwi na zawartość alkoholu przy użyciu metody chromatografii gazowej uzyskano wyniki wskazujące na zawartość alkoholu we krwi w ilości 0,47‰ w próbce krwi pobranej o godz. 11:30 i 0,31‰ w próbce krwi pobranej 12:30. W oparciu o te wyniki biegli stwierdzili „jeżeli zatem w dniu 28.04.2016 r., o godzinie 11:30 tj. w czasie pierwszego pobrania próby krwi do badań na zawartość alkoholu, stężenie alkoholu we krwi P. S. wynosiło 0,47‰ to przy założeniu, że w chwili zdarzenia proces wchłaniania alkoholu został zakończony (...) należałoby przyjąć, że w czasie kierowania pojazdem mechanicznym o godz. 10:20 w dniu 28 kwietnia 2016 r., stężenie alkoholu we krwi P. S. mogło wynosić ok. 0,6-0,7‰. Należałoby zatem przyjąć, że w chwili zdarzenia P. S. znajdował się w stanie nietrzeźwości”. Z uwagi na zaistniałe wątpliwości przy interpretacji wyników wcześniejszych ekspertyz, zasięgnięto uzupełniającą opinię toksykologiczną Katedry Medycyny Sądowej [...] w [...] (k. 182-184). Jak wynika z ustaleń biegłych, poziom stężenia alkoholu we krwi P. S., 28 kwietnia 2016 r., w chwili badania o godzinie 10:20 mógł wynosić ok. 0,6-0,7‰, a o godz. 8:00 mógł wynosić od 0,8-1,2‰. W toku śledztwa uzyskano ustne uzupełniające opinie biegłych Katedry Medycyny Sądowej [...] w [...] M. S. (k. 185-187) i M. C. (k. 894-896). W złożonych do protokołu ustnych opiniach biegłe stwierdziły, że z uwagi na możliwe błędy w metodzie oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu zastosowanego przez policję urządzenia Alkosensor IV oraz możliwe błędy w metodzie oznaczania alkoholu we krwi należy przyjąć, że „biorąc pod uwagę metabolizm i etap eliminacji alkoholu ze krwi” poziom alkoholu we krwi P. S. zabezpieczonej do badań wynosił „co najmniej 0,47‰

i mogło to dać wyniki mniejszy niż 0,5‰, „te wyniki nie dają podstaw do stwierdzenia kategorycznego, że w chwili zdarzenia (tj. w chwili zatrzymania P. S. przez policję – uwaga Sądu), stężenie alkoholu we krwi P. S. przewyższało wartość 0,5‰ (k. 187). W związku z zaistniałymi wątpliwościami, co do mechanizmu powstania stężenia alkoholu i co do wysokości tegoż stężenia w organizmie P. S. w momencie zatrzymania go przez policję zasięgnięto opinii Instytutu [...] w K. (dalej I. w K.) w celu określenia stężenia poziomu alkoholu we krwi kierującego pojazdem P. S. w dniu 28 kwietnia 2016 r., o godz. 10:15-10:20. tj w momencie zatrzymania go do kontroli przez policję. Biegli I. w K. w wyniku przeprowadzonych badań stwierdzili, iż „stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu u P. S. mogło mieścić się w zakresie o godz. 10:20 od 0,25 do 0,31 mg/l, o godz. 10:39 od 0,23 do 0,29 mg/l, o godz. 10:52 od 0,21 do 0,27 mg/l, a wyniki te korelują z wynikami w badanej próbce krwi” (k. 564-568). Biegli wykluczyli też by ustalone stężenie alkoholu we krwi i wydychanym powietrzu u P. S. mogły być wynikiem spożycia „jednego litra piwa” lub użycia płynu do płukania jamy ustnej (k. 567). Tym samym biegli z I. w K. potwierdzili ustalenia przekazane w ustnych opiniach przez M. S. i M. C., iż stężenie alkoholu we krwi P. S. **w momencie** poddania go badaniom przez funkcjonariuszy policji na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu mogło nie przekraczać 0,5‰.

Celem ustalenia poziomu alkoholu w organizmie obwinionego **w chwili jego pojawienia się w dniu 28 kwietnia 2016 r., w Prokuraturze Rejonowej we W., a następnie w Sądzie Rejonowym we W.**, Sąd Najwyższy zasięgnął opinii uzupełniającej Instytutu [...] w K., z której wynika, że na podstawie obliczeń retrospektywnych ustalono, iż zawartość alkoholu we krwi P. S. w dniu 28 kwietnia 2016 r., w przedziale czasowym pomiędzy godziną 8:30 (wyjazd z pod Prokuratury) a 10:20 (moment zatrzymania przez policję), mieściła się w zakresie 1,1‰ do 0,7‰ (o godzinie 8:30) a 0,7‰ do 0,5‰ (o godzinie 10:20), „przy czym im wcześniejsza godzina tym stężenie było wyższe” (k.887-890). Sąd kierując się wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. zasadą, iż nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczyć należy na korzyść obwinionego, za udowodnione przyjął, iż stężenie alkoholu we krwi P. S. *in tempore criminis* oscylowało pomiędzy 0,7‰ a 0,5‰. Na tej podstawie Sąd odmiennie od Rzecznika Dyscyplinarnego przyjął za udowodnione, że obwiniony

P. S. będąc **w stanie nietrzeźwości** kierował osobiście swoim samochodem marki M. numer rejestracyjny [...] przemieszczając się nim w dniu 28 kwietnia 2016 r., z Prokuratury Rejonowej we W. do siedziby Sądu Rejonowego we W. przy ul. K., gdzie będąc w stanie nietrzeźwości pojawił się na sali rozpraw, a stamtąd po interwencji sędziego J. K. odjechał samochodem na parking przy sklepie „N.” przy ul. P., gdzie został zatrzymany przez patrol policji w związku z kontrolą trzeźwości.

Ustalenia te Sąd oparł na zeznaniu wyżej wymienionych świadków i opiniach Instytutu [...], Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w [...] (k. 31). Z zeznań prokurator R. J.-M., prokuratora J. A., prokurator K. S. i sędziego J. K. wynika, że obwiniony po opuszczeniu budynku Prokuratury Rejonowej we W. w niecałe 15 minut znalazł się w siedzibie Sądu Rejonowego we W., skąd następnie po rozmowie z sędzią J. K., który zwrócił mu uwagę na jego stan wskazujący na spożycie alkoholu P. S. opuścił gmach sądu i około godziny 10:20 został zatrzymany przez policję kierując pojazdem mechanicznym marki M. nr rej. [...] w stanie nietrzeźwym przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,28 mg/l (k. 37). Uwzględniając realia topograficzne W., jedyną zatem możliwą do przyjęcia wersją zdarzeń jest to, że obwiniony w dniu 28 kwietnia 2018 r., pomiędzy godziną 8:30 a 10:20 poruszał się na terenie W., kierując w stanie nietrzeźwym samochodem marki M., o nr rej. [...], między budynkiem Prokuratury Rejonowej we W. przy ul. O., a budynkiem Sądu Rejonowego we W. przy ul. K., skąd odjechał kierując się swoim samochodem na parking przy sklepie „N.” oraz, że poziom alkoholu we krwi obwinionego w dniu, w którym dopuścił się przypisanego mu czynu oscylował pomiędzy 1,1‰ do 0,7‰ (o godzinie 8:30) a 0,7‰ do 0,5‰ (o godzinie 10:20).

Zeznania wyżej wymienionych świadków uznać należy za w pełni wiarygodne, gdyż są one wewnętrznie spójne, wzajemnie ze sobą zgodne, układają się w logiczną całość. Pewne rozbieżności pomiędzy nimi dotyczą jedynie nieistotnych dla przedmiotu postępowania szczegółów, zaś wewnętrzne różnice pomiędzy zeznaniami złożonymi przez świadków na etapie postępowania przygotowawczego lub postępowania wyjaśniającego przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego a zeznaniem złożonym przez nich na rozprawie wynikają

z upływu czasu i związanego z tym naturalnego przecież procesu zapominania. Odnosząc się do niewyczuwania przez świadków (z wyjątkiem J. K.) woni alkoholu z ust P. S., Sąd Najwyższy podziela stanowisko biegłych, iż „woni alkoholu pochodząca z powietrza wydychanego wyczuwalna jest w krótkim czasie od konsumpcji oraz przy wysokich stężeniach alkoholu w organizmie (...) niemniej jednak umiejętność wycucia woni alkoholu jest cechą indywidualną, co może tłumaczyć różnice w percepcji świadków (k 888).

W toku postępowania nie ujawniono również okoliczności, które podważałyby zdolność świadków do postrzegania oraz zapamiętywania faktów i ich odtwarzania. Nie stwierdzono też aby obwinionego ze świadkami łączyły osobiste relacje, które mogłyby zakwestionować ich bezstronność.

Oдноśnie uzyskanych w toku postępowania opinii placówek specjalizujących się w badaniu poziomu alkoholu we krwi stwierdzić należy, że i te dowody są w pełni wiarygodne. Instytucje opiniujące w tej sprawie dysponują bowiem wykwalifikowanym personelem, sprzętem umożliwiającym przeprowadzenie specjalistycznych badań. Same zaś opinie dopuszczone, jako dowód w niniejszym postępowaniu zawierają wszystkie niezbędne określone w art. 200 § 2 k.p.k. elementy. Treść ekspertyz nie budzi żadnych wątpliwości, co do kwalifikacji osób je sporządzających i przyjętych przez nich metod badawczych. Nie ujawniono też zaistnienia okoliczności, które uzasadniałyby wyłączenie na podstawie 156 § 1 k.p.k., któregośkolwiek z biegłych biorących udział w opracowaniu opinii, ani powodów osłabiających zaufanie do wiedzy lub bezstronności tych biegłych.

Przesłuchany (obwiniony nie składał wyjaśnień na etapie postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym) w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym P. S. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 742-743).

Nieprzyznanie się przez obwinionego P. S. do popełnienia przypisanych mu czynów, jako nie poparte jakimikolwiek dowodami uznać należy za całkowicie niewiarygodne i będące jedynie sposobami obrony przed odpowiedzialnością karną i dyscyplinarną. Oświadczenie obwinionego złożone w momencie badania go przez policję przy użyciu alkomatu, jakoby poziom stężenia alkoholu w jego organizmie był rezultatem spożycia „dwóch piw” poprzedniego dnia (27 kwietnia 2016 r.,)

około godziny 22:00 (k. 39) jest całkowicie niewiarygodne, jako sprzeczne ze wskazaniami wiedzy specjalistycznej odnośnie sposobu wchłaniania alkoholu przez organizm ludzki.

Z uwagi na wątpliwości, co do stanu psychicznego obwinionego w momencie popełnienia zarzucanych mu czynów Sąd zwrócił się do biegłych lekarzy psychiatrów o wydanie opinii psychiatrycznej dotyczącej obwinionego. W opiniach tych, wydanych w oparciu o badanie sądowo psychiatryczne przeprowadzone w dniu 26 marca 2018 r., studium akt sprawy i dostępną dokumentację medyczną, nie stwierdzono u obwinionego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, uznając, że w momencie popełnienia zarzuconych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i kierowania swoim postępowaniem (k. 745-747, k. 859-860). Opinie te sąd uznał za w pełni wiarygodne, rzetelne, bezstronne, poparte należyłą argumentacją.

Sąd zważył co następuje:

Czyny jakich dopuścił się obwiniony P. R. S. bez wątpienia należy zakwalifikować jako uchybiające powadze urzędu prokuratora, do strzeżenia, której na mocy art. 96 § 1 prawa o prokuraturze zobowiązany jest każdy prokurator. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, który Sąd w niniejszym składzie w pełni aprobuje „sprawowanie urzędu z godnością oznacza sprawowanie go zgodnie z pewnym standardem zachowania, wynikającym z zawartych w różnych przepisach zakazów i nakazów, które dla innych osób nie są obowiązujące, ale również z nieskodyfikowanych reguł, obyczajów, które łącznie formułują w odniesieniu do osoby pełniącej daną funkcję publiczną czy sprawującej urząd wymagania wyższe od wymagań stawianych przeciętnemu obywatelowi i tworzące rodzaj wzorca postępowania, którym kierować się powinna konkretna osoba pełniąca funkcję publiczną, i który ma być podstawą autorytetu reprezentowanej przez tę osobę instytucji. (...) Godność urzędu prokuratorskiego powinna być rozumiana, jako pewien standard zachowania w różnych służbowych i pozasłużbowych okolicznościach, formułujący wobec prokuratorów podwyższone wymagania powodujące, że powinni oni stanowić rodzaj wzorca dla innych osób uczestniczących w czynnościach służbowych. Wiąże się to również z różnymi ograniczeniami czy zakazami dotyczącymi prokuratora w porównaniu z innymi

osobami. Zauważyć należy, że godność urzędu, a właściwie powinność sprawowania urzędu z godnością, stanowić może źródło różnego rodzaju ograniczeń i zakazów dotyczących zarówno działań prokuratora podejmowanych na sali sądowej, jak i poza tą salą, także w sferze prywatnej.” (OSNKW 2016/11/73, postanowienie z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt SDI 6/16, podobne stanowisko wyrazili: Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy w odniesieniu do pojęcia godności urzędu sędziego, w postanowieniu z dnia 22 marca 2000, sygn. akt P 12/98, OTK 2000 nr 2 poz. 68 w wyroku SN z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt SND 5/17).

Stawienie się przez obwinionego, jako oskarżyciela publicznego w stanie nietrzeźwym w sądzie oraz kierowanie przez niego w stanie nietrzeźwym pojazdem mechanicznym niewątpliwie pozostawało w sprzeczności ze standardami zachowania wynikającymi nie tylko „z nieskodyfikowanych reguł i obyczajów”, ale także naruszało ustawowe zasady wynikające z art. 178a § 1 k.k. i art. 108 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r., Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j., ze zm.), co w konsekwencji spowodowało uszczerbek zaufania i szacunku u osób postronnych do urzędu prokuratora. Te okoliczności musiały za skutkować uznaniem obwinionego P. R. S. winnym popełnienia zarzucanych mu czynów. Biorąc pod uwagę wyjątkowo ciężki charakter naruszeń jakich dopuścił się obwiniony, czyn przypisany mu w pkt II wyroku wyczerpał wszak znamiona umyślnego występku z art. 178a § 1 k.k., koniecznym było wymierzenie mu kar dyscyplinarnych za I czyn kary nagany oraz kary wydalenia ze służby prokuratorskiej za drugi z przypisanych mu czynów. Wymierzając tę najsurowszą z kar Sad miał na uwadze to, że popełnienie przez prokuratora przewinienia dyscyplinarnego, którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego, jako przestępstwo umyślne

Sąd wymierzając karę nagany za stawiennictwo w stanie nietrzeźwym na rozprawie miał na względzie to, że ostatecznie nie doszło do udziału obwinionego w rozprawie przed Sądem oraz to, że zastosował się on do poleceń sędziego i podjął próbę znalezienia innego prokuratora, który mógłby go zastąpić w tym dniu na rozprawach. Sąd musiał jednak, też wziąć pod uwagę, tę okoliczność, że czyn

obwinionego spowodował bardzo negatywne konsekwencje dla autorytetu i wizerunku prokuratury.

Wymierzając powyższe kary Sąd miał na uwadze poziom zawinienia i ustawowy charakter zakazów, które swoim zachowaniem obwiniony naruszył, (choć jako prokurator ślubował: „na powierzonym mi stanowisku prokuratora (..) stać na straży prawa i strzec praworządności,” vide art. 45 pkt 4., ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r., o prokuraturze, Dz.U.1985.31.138), wysoki poziom negatywnego społecznego odbioru zachowania polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym i stawiennictwie w stanie nietrzeźwym w miejscu pracy (zwłaszcza w miejscu tak szczególnym jak sąd).

Sąd nie dopatrywał się też żadnych okoliczności łagodzących, które uzasadniłyby orzeczenie łagodniejszych niż orzeczone kar dyscyplinarnych. Za takie okoliczności nie sposób uznać fakt dotyczący nienagannej służby prokuratorskiej P. R. S., gdyż nienaganna służba prokuratorska to wszak obowiązek każdego prokuratora, a nie jakaś jego szczególna zasługa. Sąd wymierzając obwinionemu najsurowszą z kar miał na uwadze to że popełnienie przez prokuratora przewinienia dyscyplinarnego, którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego które Sąd w niniejszym składzie w pełni aprobuje: „stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby, a więc za takie przewinienie dyscyplinarne którego opis odpowiada znamionom czynu zabronionego (..) stypizowanego, jako przestępstwo umyślne (przykładowo: prowadzenia w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości) stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby, a więc za takie przewinienie dyscyplinarne, którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne, karą odpowiednią powinno być z reguły złożenie z urzędu” (wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2007 sygn. akt SNO 47/07). Zdaniem Sądu pogląd ten odnieść należy i do prokuratorów. Także postawa

obwinionego zaprezentowana w toku postępowania karnego i dyscyplinarnego, w których to postępowaniach obwiniony nie przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie wykazał skruchy i żalu za to, czego się dopuścił świadczą o tym, że obwiniony nie zrozumiał niewłaściwości swojego postępowania. Tym samym uznać należy, że adekwatnymi do poziomu stopnia społecznej szkodliwości czynów, stopnia zawinienia obwinionego, ciężaru gatunkowego popełnionych przez niego przewinień i czyniącym zadość wymogom prewencji ogólnej będą kary dyscyplinarne w postaci nagany za pierwszy z przypisanych obwinionemu czynów, kary wydalenia ze służby prokuratorskiej za drugi z przypisanych mu czynów, co w konsekwencji na podstawie art. 170 § 2 pkt 3 prawa o prokuraturze, musiało za skutkować wymierzeniem przez Sąd kary łącznej w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Sąd z urzędu stwierdza, że w sentencji wyroku w podstawie prawnej wymierzenia obwinionemu kary nagany za pierwszy z przypisanych mu czynów błędnie wskazano art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r., Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j. ze zm.), zamiast art. 142 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r., Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j. ze zm.).

Powyższe może być skorygowane w postępowaniu odwoławczym w trybie art. 455 k.p.k.